

ELS VALORS PERMANENTS DE LA NATURA

“Tot val perquè res no val”, o res no val absolutament. Estem immersos en criteris de provisionalitat. Després de Nietzsche, que va formular allò de la “mort de Déu”, tot ha quedat relativitzat. No ha quedat clar a qui haurem de donar compte de les nostres accions. Entre uns i altres, i en especial els pensadors de la modernitat, ens van eliminar els agafadors que aparentment ens adormien les consciències. L’opi del poble com va dir Marx, en relació a les creences, es podria aplicar en molts altres àmbits de la vida. Els valors metafísics que calia acceptar o rebutjar durant segles han quedat buits de substància, i és més, la caiguda de les esperances transcendents ha arrossegat també moltes de les que, sense ser religioses, havien estat assumides per el món occidental i agrupades en l’humanisme europeu. Ara res és absolutament permanent, tot és relatiu, tot és efímer i per tant hom es cansa de cercar una seguretat mínima que li permeti viure amb el menys neguit possible. Hem entrat a la cultura del “zàping”, aquella que, igual que fem davant el televisor, anem d’Herodes a Pilats sense més ni més. És la inconstància com a sistema de viure i això és practica a tots els nivells: canvis de feina, de costums, de parella, de vocació, de pensament... Res és per sempre. Això que sembla decadent no ho és tant, comporta veure’s obligat a exercir les possibilitats de practicar la llibertat en qualsevol situació i guiar-se només per la pròpia consciència. Que no és pas poca cosa.

Possiblement hom cercarà algunes taules de salvació o d’orientació, i aquí entrarà en joc el conveni entre els actors humans i l’atenció per la natura. Tenir imatges de solidesa i permanència com pot ser-ho la naturalesa, amb el respecte a l’ecologia, amb l’èxtasi que comporta la contemplació de realitats, i que són aparentment per a

nosaltres, per sempre. Com poden ser les muntanyes, el mar, els rierols o les variables que no controlem a curt termini, com les tempestes, les nevades, les ventades purificadores. Allò que ens sembla sòlid, visiblement més inamovible encara que no ho controlem del tot.

Finalment després de recórrer com papallones tots els dubtosos plaers del món arribem a fatigar-nos de tanta recerca de coses sense cap transcendència, són rutes que no porten enlloc ni omplen d’un mínim de satisfacció personal. La distracció continuada i inestable ens porta a una manifesta buidor i a una vida en soledat, acompanyada moltes vegades, però sense massa sentit. Ens resta, si podem aturar-nos a pensar, la “contemplació”, l’expectativa per a una pau sublim, que és cap endins nostre i cap enfora amb els que convivim. El reportatge del “gran silenci”, film que descriu la vida dels cartoixans a la muntanya, retorna a la profunda contemplació interior i exterior de cadascú. Sembla que aquells monjos de la pel·lícula viuen allà als Alps la seva història personal i comunitària, i fa la sensació que la neu, el fred i la carena de muntanyes els proporciona l’estabilitat emocional i en definitiva la pau.

Tots els que vivim a la ciutat o poble tenim unes vivències en permanent reflexió, però estem immersos en el tràfec del món que ens qüestiona molt, però sense donar-nos gaires respostes convincents per al benestar vital. I al final ens adonem que no és fàcil trobar la pau, malgrat la nostra recerca insistent de la meta ideal: la felicitat. Els cingles, com als monjos alpins, potser ens indiquen una fortalesa que podem conquerir, ens fan veure que som poca cosa i que a la fi de tot, després del “no res” dels filòsofs, hi deu haver quelcom: “el misteri”.

Enric Cirici i Delgado

AVENTURA - ESPORT - TURISME

TRAVESSES ÀRTIQUES - EXPEDICIONS DE MUNTANYA - RUTES EN BTT
HOTELS i APARTAMENTS A LES PRINCIPALS ESTACIONS D’ESQUÍ...

Tel. 93.883.33.30

Viatges © Alemany

www.valemany.com

VIC – MANLLEU – TORELLÓ – BARCELONA – REUS-- VALLS

EL RATPENAT

Un dels animals més desconeguts que hi ha a la comarca d'Osona és el ratpenat. Aquests petits mamífers són d'origen prehistòric, se n'ha arribat a trobar un fòssil de l'Eocè inferior, és a dir, de cinquanta milions d'anys. El principal interès d'aquesta troballa és que té una ungla al dit pulgar i una al segon dit, en canvi en l'actualitat no l'hi té cap espècie. Altres fòssils de ratpenat trobats són d'espècies més actuals.

Existeixen gairebé vuit-centes espècies diferents de ratpenat a tot el món; a Catalunya n'hi ha 26. A Osona podem trobar les següents: de ferradura, de musell, de Natterer, d'orelles dentades, de bosc, de graners, orellut, pipistrel·la, nòctul petit, de cua llarga, de bigotis... però el més abundant és l'espècie de cova (*Miniopterus schreibersii*) que viuen als arbres, cavitats i cases abandonades. La seva alimentació depèn de l'espècie a la qual pertany: insectes, carn, sang, polen, fruita o peixos. La majoria són insectívors, mengen una quantitat equivalent al 33% del seu pes en una nit i un total de 60.000 insectes l'any. Poden viure fins a 33 anys. Una de les seves característiques és que són uns excel·lents nedadors. El ratpenat més gran és el gegant, fa de 1'5 a 2 metres, és de color negre o marró fosc, i el més petit és el pipinela nana, que pesa 4 grams. El ratpenat de bigotis va ser descobert al Montseny l'any 2001.

El primer que fan de nit quan surten per anar a caçar és anar a beure aigua. La seva manera de volar els converteix en els senyors de la nit, són animals nocturns, la llum els moles-

ta i en fugen. No són atacats per cap altre animal. S'han efectuat estudis científics per mitjà de l'anellament. Per la seva migració, aquests petits animals s'inclouen dins el grup d'espècies d'origen tropical i subtropical. Durant les estacions fredes hivernen; quan les temperatures baixen molt es desperten i emigren a indrets més càlids i quan millora el temps tornen als seus llocs d'origen. Aquest trajecte pot tenir entre 100 i milers de quilòmetres. El ratpenat més gran d'Europa passa els hiverns a Catalunya, en zones boscoses de la Garrotxa; pot fer fins a mig metre d'envergadura amb les ales obertes i es caracteritza per ser l'única espècie que caça ocells, encara que s'alimenta principalment d'insectes. En alguna cova del Collsacabra s'ha arribat a comptar-hi fins a 400 individus.

Sovint s'agrupen formant una gran família. En la majoria d'espècies, el naixement es produeix amb la mare penjada al sostre. La cria s'ha d'espavilar per aprendre a subjectar-se bé a la mare en menys d'una hora, que és l'estona que aguanta el cordó umbilical abans de trencar-se. Quan unes mares marxen a buscar menjar les altres vigilen els fills, i en tornar totes reconeixen les seves cries pel seu so i si alguna mare ha mort les altres es fan càrrec de la cria. Si agafem un ratpenat, sense prémer-lo, notarem que el seu tacte és semblant al d'un ninot de peluix i que la seva reacció serà de mossegar-nos per a poder-se alliberar. La proporció del seu cor respecte al seu cos, és més gran i musculós que a la resta de mamífers. Té el doble de glòbuls vermells a la sang que

**Restaurant
Fussimanya**

08519 TAVÈRNOLES (Osona) Barcelona

Telèfon 93 812 21 88